

TEMA SÕNAD MÕJUSID toasviibijatele erinevalt – lord Fleetwoodi suu vajus hämmastusest lahti, leedi Bridlington ja tema poeg ajasid silmad üllatusest punni ning Arabella oli lihtsalt imestunud. Neiu oli ka see, kes vaikuse katkestas. “*Teie?*” kordas ta kahtleva häälega, näidates selgelt, mida ta mehest arvab.

Mees naeratas nukralt ja lausus: “Miks mitte?”

Neiu pilk puuris tema nägu. “Mida te temaga peale hakkate?” päris ta.

“Pole õrna aimugi,” tunnistas mees. “Loodetavasti oskate teie mulle öelda, mida temaga teha, preili Tallant.”

“Kui ma ta teie hoole alla annan, saadate te ta orbudekodusse, nagu soovitas lord Fleetwood,” sõnas neiu kibestunult.

Kõrgealine lord pobises endale midagi nina alla.

“Mul on kahtlemata palju puudusi,” vastas härra Beaumaris, “aga minu ausõna võite te igal juhul usaldada. Ma ei saada teda orbudekodusse ega anna ka tagasi tema peremehele.”

“Te olete hull!” hüüatas Frederick.

“Teie muidugi arvate nii,” tähendas härra Beaumaris ja heitis talle põlgliku pilgu.

“Kas te olete mõelnud, mida inimesed sellest arvavad?” küsis Frederick.

“Ei, ja ma ei kavatsegi vaevata oma pead millegi sellisega, mis mind ei huvita,” ei jäänud härra Beaumaris vastust võlgu.

Nüüd lausus Arabella juba märksa leebemal toonil: “Kui te seda tõepoolest tõsiselt mõtlete, söör, teete heateo – võib-olla kõige

õilsama, mis te seni elus teinud olete ja ma tänan teid!”

“Kindlasti õilsaim, mida ma senini teinud olen, preili Tallant,” vastas mees mõru muigega.

“Mida te temaga peale hakkate?” küsis neiu uuesti. “Ärge arvake, et ma sunnin teid teda lapsendama või midagi muud säärast! Talle tuleb selgeks õpetada mõni auväärne amet, aga ma ei oska öelda, milleks ta kõige paremini sobib.”

“Ehk on tal selles asjas oma arvamus,” pakkus härra Beaumaris. “Jemmy, mida sa teha tahaksid?”

Arabella põlvitas Jemmy tooli ette maha ja küsis meelitava tooniga: “Jah, mida sa suureks saades teha tahaksid? Räägi mulle.”

Jemmy, kes oli toimuvat pingsalt jälginud, ei saanud täpselt aru, milles asi, aga oma terase kokni mõistusega taipas poiss, et ükski neist peentest tegelastest, isegi too paks ja kuri mees mitte, ei soovi talle halba. Ta pilgus polnud enam hirmu, vaid hoopis rõõmuärevus. Ta vastas kiiruga oma kaitsjale: “Ma tahaksin anda vanale Grimsbyle lõuahaagi!”

“Jah, mu kallis, kindlasti sa teed seda ning loodetavasti talitad samamoodi kõigi temasugustega,” lausus Arabella lahkelt, “aga millega sa tahaksid raha teenida?”

Härra Beaumarisi naeratas heakskiitvalt. Nii et väikesel preili Tallantil on vendi?

Leedi Bridlington oli hämmelduses ja tema poja ilme oli põlglik. Lord Fleetwood, kes leppis pikemalt mõtlemata sellega, et Arabellal on teadmisi poksilängis, vaatas Jemmy kriitilisel pilgul üle ja teatas, et tema arvates ei ole poisil poksija kehaehitust.

“Muidugi mitte,” sõnas Arabella. “Mõttele, Jemmy! Mida sa võiksid teha?”

Jõnglane pidas aru, samal ajal kui teised ootasid. “Tänavat pühkida,” teatas ta viimaks. “Ja võiksin ‘oida ‘ärrade ‘obuseid.”

“Hoida härrade hobuseid?” kordas Arabella. Tema silmad löid särama. “Kas sulle meeldivad hobused, Jemmy?”

Poiss noogutas energiliselt. Arabella vaatas võidukalt ringi. “Siis tean ma täpselt, mida sa teha võiksid!” kuulutas ta. “Eeskätt seepärast, et teie hoolitsete tema eest, härra Beaumaris.”

Härra Beaumaris ootas halba aimates surmahoopi.

“Ta peab õppima hobuste eest hoolitsema ja kui ta on veidi vanem, võite ta endale kutsari abiliseks võtta,” sõnas Arabella säraval ilmel.

Härra Beaumaris, kelle puhul teadsid kõik, et ta ei lubaks mitte mingil tingimusel väikestel poistel oma hobuste eest hoolitseda, vastas ebakindlal häälel: “Võimalik. Kuna tema tulevik on nüüd paigas...”

“Aga te ei kasuta kunagi kutsari abi!” hüüatas lord Bridlington. “Te olete seda korduvalt öelnud...”

“Bridlington, te võiksite säärased rumalad märkused enda teada jätta,” ütles härra Beaumaris.

“Aga see laps on liiga noor, et olla kutsari abi,” mainis ka leedi Bridlington.

Arabella nägu tõsines. “On jah,” nentis ta kahetsevalt. “Ometi oleks see kindlasti talle sobiv amet, kui me ainult teaksime, mida temaga seni peale hakata.”

“Ma arvan, et viin ta oma koju ja annan oma majapidajanna hoolde,” vastas härra Beaumaris. “Aga teiega, preili Tallant, saame seda asja hiljem edasi arutada.”

Ta sai tasuks särava pilgu. “Ma ei teadnud, et te suudate olla nii

lahke!” sõnas Arabella. “See on suurepärase mõtte, kuna see vaene väikemees vajab palju head toitu ja teie majas ta seda kindlasti ka saab. Kuula, Jemmy, sa lähed selle härraga kaasa ja tema on nüüdsest sinu uus peremees. Ole hea poiss ja kuula tema sõna!”

Jemmy pigistas neiu kleidivolti ja ütles, et eelistaks tema juurde jääda. Arabella kummardus poisikese kohale ja patsutas teda õlale. “Ei, minuga sa jääda ei saa, kullake, ja ma olen kindel, et see ei meeldiks sulle nii väga, kuna tollel härral on palju hobuseid ja ta lubab sul neid arvatavasti vaatama minna. Kas te tulite kaarikuga, söör?” Härra Beaumaris noogutas. “Näed siis, Jemmy?” ütles Arabella südamlikul toonil. “Sa saad sõita kaarikus, mille ette on rakendatud ilusad hallid hobused.”

“Ma tulin täna raudjatega,” torkas härra Beaumaris vabandavalt vahele. “Mul on kahju, aga oleks vist mõistlik seda igaks juhuks mainida.”

“Te tegite õigesti,” lausus Arabella heakskiitvalt. “Lastele ei tohi valetada. Pruunid, Jemmy, läikivad pruunid hobused! Kas poleks uhke nendega sõita?”

Tundus, et jõnglasele see mõtte meeldis. Ta lasi Arabella kleidisabast lahti ja suunas oma terava pilgu oma uuele peremehele. “Korralikud loomad?” küsis ta kahtlustavalt.

“Korralikud loomad,” kinnitas härra Beaumaris tõsiselt.

Jemmy libistas end tugitoolist maha. “Te ei peta mind? Te ei vii mind tagasi vana Grimsby juurde?”

“Ei, seda ma ei tee. Tule, vaata mu hobuseid.”

Jemmy kõhkles ja heitis pilgu Arabella poole, kes võttis kohe tema käe pihku ja ütles: “Jah, lähme vaatame.”

Kui Jemmy nägi hobuseid, keda tänaval edasi-tagasi jalutati,

läksid tema silmad suureks kui tõllarattad ja ta ahmis õhku. “See on uhke paar!” lausus ta. “Kas mina juhin neid, ‘ärra?’”

“Ei,” vastas härra Beaumaris. “Aga sa võid minu kõrval istuda.”

“Just nii, söör,” vastas Jemmy, taibates, et tegu on tähtsa isikuga.

“Istu siis,” sõnas härra Beaumaris ja tõstis ta kaarikusse. Ta pööras end ringi ja nägi, et Arabella sirutab käe tema poole. Mees võttis selle pihku ega lasknud seda kohe lahti.

“Ma ei leia teie tänamiseks sõnu,” lausus Arabella. “Andke siis teada, kuidas tal läheb.”

“Võite rahulik olla, preili Tallant,” vastas mees kummardades. Ta võttis ohjad pihku, ronis kaarikusse ning vaatas kavalalt lord Fleetwoodi poole, kes oli nendega koos majast välja tulnud ja Arabellaga hüvasti jättis. “Tule, Charles!”

Lord Fleetwood võpatas ja lausus kiirustades: “Ei, ei, ma lähen jala! Ära minu pärast muretse, kallid semu!”

“Tule, Charles!” kordas Beaumaris leebelt.

Lord, kes teadis, et Arabella teda vaatab, ohkas ja lausus: “Noh, olgu!” ja istus kaarikusse, pressides Jemmy enda ja Beaumarisi vahele.

Härra Beaumaris noogutas oma jahmunud tallipoisile ja rahustas liikuma hakanud hobuseid. “Argpüks,” ütles ta.

“Asi pole selles,” vaidles kõrgeauline lord vastu. “Aga kõik Londoni lollpead vahivad meid! Ma ei saa aru, mis sul arus on, Robert! Sa ei jäta ju seda jõnglast Mount Streetile. Kui see asi teatavaks saab, ja see juhtub ngunii, peavad kõik teda ju sinu sohilapseks!”

“Ma juba mõtlesin sellele,” nõustus Beaumaris. “Aga ma ei lase end sel häirida. Preili Tallant ju seda ei teeks.”

“Pagan võtaks, mulle tundub, et sel tohman Bridlingtonil oli kordki elus õigus! Sa oled täiesti hulluks läinud!”

“Jah, tõsi. Ma olen seda juba pool tundi teadnud.”

Lord Fleetwood vaatas teda murelikul pilgul. “Tead, Robert, kui sa ettevaatlik ei ole, avastad end peagi altari eest,” tähendas ta.

“Ei, tema arvamus minust on väga madal,” vastas Beaumaris. “Järgmise sammuna peaksin vist üles otsima isiku, kelle nimi on Grimsby.”

“Mida?” ahmis Fleetwood õhku. “Ta ju ei tahtnud seda!”

“Ei, aga ma arvan, et ta ootab seda minult.” Beaumaris nägi, et korstnapühkija nime kuuldes vaatas Jemmy talle ehmunult otsa ja ta rahustas last: “Ei, ma ei vii sind tema juurde tagasi.”

“Robert, ma poleks iialgi uskunud, et sa end niimoodi narriks teed,” ütles tema sõber julma otsekoheusega. “Esmalt lased sa preili Tallantil endale selle kohutava jõngermanni kaela määrada ja tagatipuks räägid veel korstnapühkijaga arveteõiendamisest! *Sina!* Ennekuulmatu!”

“Jah, ja mul on kuri kahtlus, et säärane heatahtlikkus osutub äärmiselt väsitavaks,” lisas härra Beaumaris mõtlikult.

“Ma saan aru, milles asi,” nentis Fleetwood, olles teda veidi aega silmitsenud. “Sind ärritab nii hirmsasti, et too tüdruk sind ei taha, et teed mida iganes, et temas huvi äratada!”

“Jah,” vastas Beaumaris siiralt.

“Kaalu siis hoolikalt, mida sa järgmiseks ette võtad!” soovitas tema elukogenud sõber.

“Jah,” kordas Beaumaris.

Lord Fleetwood pidas ülejäänud sõidu ajal maha lühikese moraaliloengu säärase sõprade reetlikkusest, kes ilma tõsiste kavatsusteta üritavad oma semusid hooaja kõige populaarsema neuu juurest eemale tõrjuda, ja mõistis suuresõnaliselt hukka tundetud